

PROCHO vydává prochor

píše bohumír procházka **ROVINY**

zvěsti z Jičína a okolí □ <http://prochor.unas.cz/> □ 1. září 2009 č. 9 / 09

Z lodžie

Petr nemůže ještě hodnotit sezónu – neskončila. Ale už teď je zřejmé, že patří k úspěšným, pestře a silně obsazeným. Přálo počasí. Velký úspěch mělo letní kino. Na představení MAMMA MIA! + ABBA REVIVAL bylo 620 platících diváků. Cenné jsou akce z vlastních (jičínských) zdrojů. Majáles, Country festival. Mezi úspěšné patří minifestival Kamarádi v lodžii a vystoupení Jablkoně.

Od 31. srpna chystá se výtvarné sympozium. Přijedou sochaři, řezbáři, malíři. Kámen bude od firmy Kámen z Ostroměře, lipové dřevo ze Sobotky a z lipové aleje. Na závěr bude dražba výtvorů ve prospěch dobročinných účelů.

V rámci festivalu JMP bude v Libosadu zapálen milíf, aby se demonstrovala výroba dřevěného uhlí. Tvrdé dřevo pro tento účel už je vedle lodžie připraveno.

O perspektivách řekla vedoucí odboru kultury M. Faruzelová: „Co se týče financování oprav a přestavby, vezmeme-li v úvahu krizi, není to vůbec optimistické vyhlížení do budoucna. Přitom Lodžie je prostor určený k „radovánkám“ a je jedno, jestli v 17. století nebo 21. Tam by se věci měly dát do pohybu, navíc by stačilo relativně tak málo peněz! A je vidět, že zájem o prostor by byl stran návštěvníků nevídaný.“

V Lodžii výstavy

Valdický malíř Tomáš Homolka vystavuje v Lodžii svých dvanáct olejů. Ne více, protože malířské náčiní dostal teprve k vánocům a víc obrazů se mu zatím nepodařilo namalovat. Obrazy se jmenují: Měsíc v Africe, Noc v Benátkách, Velikonoční ostrovy, ale třeba i Chlapec a moře, nebo Před bouří. Už názvy evokují širokou malířovu fantazii, kterou tvůrce přenáší do díla. Nemohl přece objet svět. Jakož i my si nemůžeme zkontrolovat, do jaké míry sedí jeho barevné vidění. Smíme jen vnímat a z barev se těšit. Soudím, že barvy jsou silnější stránkou díla. Krajinařské tématice možná nejvíce vyhovuje tu výraz naivismus.

Je to výraz sebevědomí, vtip, nebo jen potřeba být in, že malíř všude inzeruje cenu obrazů? Asi by namísto byla rada: Tvoř, víc, pokračuj. Na hodnocení v podobě cenovek je ještě čas.

Tomáš má sestru Petru a ta doplnila bratrovy krajiny svými ornamenty křídovými. Trochu mi připomínají kresby, které kreslila media při spiritistických seancích a které mají v Pace pečlivě uloženy. Ani jedna Petřina čára není rovná, však všechny jsou mnohobarevné. Pěkné na to je pokoukání. Pozoruhodné sousedství Tomášových krajin. Příležitost k zamyšlení. Však to Petra taky vyslovila: „Občas se zastavím a nechám ruce a srdce pracovat dohromady. ... Zkuste se zastavit a chvíli vnímat citem a nechat myšlenky proudit.“

Píle ani nadání nevedou k ničemu, konexe je vším. (Stanislav Komárek)

Co s kolejí?

Stavební záměr, který předvedla architektonická firma HŠH na přebudování jezuitské koleje na Eurouniverzitu, je skvělý. Leč stále zůstává krásným snem. Pravda, i podkladem pro územní řízení. To je nutné pro eventuelní žádosti o grant. „Stále se nenašel vhodný dotační titul,“ zopakoval starý argument Ing. Mitlöhner z radnice a připomněl poslední krok ve věci – studii proveditelnosti. Záměr vydání propagačních materiálů, které by měly kolej připomenout, se zatím naplnit nepodařilo.

Městský architekt Ing. arch Radek Jiránek zopakoval, že se nedaří shánění finančních prostředků z fondů EU. Celková částka je zatím odhadnuta na 300 milionů. Možné řešení je v rozdělení celé přestavby na menší dílčí etapy.

Město má velké stavební plány. Kupříkladu koupaliště, další sportovní zařízení. Jsou to akce zajisté potřebné. Ale jezuitská kolej je dědictvím z slavné minulosti města. Neměli bychom na ni zapomínat.

Galerie J. B. Spektrum

Od 15.8. do 15. 9. Vystavuje ve Vokšicích Vlastimil Mužíček.

Krajiny, portréty, zátiší. Krajiny naše i cizí (Norsko, Korsika). Zátiší – jak jinak než květinové. Portréty neučesané, surové, realistické.

Mistr Mužíček miluje svůj kraj, kterému říká Novopacké Podkrkonoší. Má rád jeho členitost. Má rád zimy, které maluje nejraději. „To si o malování úplně říká,“ vysvětluje a zdůvodňuje, jaké jsou tu průhledy a technicky, že se s bělobou dobře pracuje. U každého obrázku promluví o okolnostech vzniku.

Je škoda, velká škoda, že na výstavě není více portrétů. Na každém ze 4 přítomných jsou živí lidé, krásně rozčuchaní, neupravení, tak, jak je malíř zastihl ve všedním životě.

Pozoruhodné je, kolik českých malbů je v Mužičkových obrazech přítomno. Nezapírá určitý Oplův rukopis, neboť profesor Oldřich Opl byl jeho rádce, zejména v počátcích tvorby. Ve výrazně modrých krajinách poznáváme inspiraci modrým obdobím Špálovým. Potěšením je obraz, který jako by právě přinesený z Jírova ateliéru. „Pohřeb Josefa Jíry nemohl jsem namalovat jinak,“ vysvětluje. „Když na tom byl mistr Jíra špatně, ležel v nemocnici, věděl jsem přesně, že tenhle obraz musím namalovat. Je to jeho celý život. Rakev na povozu taženém koňmi směřuje ke kapliče na Malé Skále, kde Jíra prožil část života. Za povozem jdou ženy, které malíř miloval. Jsou v černém, ale těla, vyzývavá těla, mají odhalená. Ale nahoře už čekají duchové ...“

Vlastimil Mužiček není malířem akademickým. Po absolvování průmyslovky pracoval v novopacké Velvetě jako mistr. Ale štětec a paleta si ho zavolaly. V současnosti rámuje malbům obrazy a prodává malířské potřeby. Práce s obrazy (rámování) a na obrazech (vlastní malba) je celý jeho život. 53 pláten, vesměs olejů, v galerii J. B. Spektrum je ukázkou.

Obávám se, že u nás většina politiků ztratila schopnost chápat, co se odehrává kdesi dole. (Petr Robejšek)

Helinda na bráně

Výstavu ilustrací možno nazírat buď jako malířovu představu děje, nebo si prostě jen prohlížet obrázky a těšit se z jejich barevnosti, tvarů, nálady. A snít si k tomu svůj příběh.

Návštěvník posledního patra Valdické brány (pardon, už se může i ještě výše, tedy předposledního) bude spíše odkázán na druhou možnost. Knížka pro děti Pavlína Brzákové Helinda a Klekánice, jejíž ilustrace Robert Smolík tu vystavuje, ještě nevyšla. Poněkud nevhoda pro ty, kdož chtějí porovnat trochu fantaskní děj knížky s Robertovými obrazy. Ale zároveň potěšení z možnosti spoluvytváření.

Deset vystavených obrázků je provedeno v sytých barvách, jsou tu různé živáčkové, kteří si prožívají svůj život, v němž nechybí trápení, ani potěšení. V paměti zůstává kupříkladu skupinka, která se společně dívá na hvězdy. Je i v knížce děj k obrázku tak idylický?

Zajisté zajímavé je i nahlédnutí do spolupráce obou autorů – spisovatele a malíře. Jak může a nemusí pan malíř vystihnout představu autora. Ona třeba v knížce není vyslovena, ale je a autor na ní trvá. Co potom? Ano, je to o souhře dvou kumštůřů odlišných oborů. Diskuse nad naskicovanými, ale i už dokončenými obrázky je zajímavá. Například: „Představovala jsem si ho víc rozčepýřeného.“ Nebo: „Ano, ano, ten výraz je přesný.“

O výsledku přesvědčíme se, až knížka vyjde. Výstava potrvá do 13. září, kdy bude v 17 hodin zakončena dernisází.

Robert vysvětluje

V současnosti probíhá v galerii jičínského zámku výstava scénografie skupiny Handa gote. Neopomenutelnou součástí skupiny je Jičínák Robert Smolík. Vystudovaný loutkoherec, nyní pedagog na katedře alternativního a loutkového divadla pražské DAMU. Jeho záběr je široký. Kromě přípravy scény a loutek i píše některé texty a samozřejmě také je hraje. Výtvarně se podílí na přípravě rozličných propagačních materiálů v Jičíně i jinde. Je výtvarníkem libercké zoologické zahrady, ilustruje knihy. Se svou manželkou Radkou otevřeli zahradu Pod Koštofrankem, kde vytvořili malou divadelní scénu, kam zvou rozličná divadla, organizují tu různé výtvarné dílny. Spolu s Janem Svěrákem dokončují natáčení filmu. Spolupracuje s divadlem Buchty a loutky. ...

„Na ilustracích se zbohatnout nedá, to je spíš hobby,“ vysvětluje. „Prostě chtěl jsem si vydat knížku. S Pavlínou Brzákovou se známe déle, kreslil jsem pro Mateřídoušku, ve které pracovala.“ Ano, právě tady jde o ono porozumění mezi písčím a kreslícím.

Skupina Handa gote a všechno to konání je právě ono, pro co patří označení alternativní. Na internetu (www.handagote.com) podrobně vysvětlují zásady své činnosti. I Robert mluví o těle a technologii, o vytváření zvuku pohybem, o zkoumání vnímání. O tom, jak například sbírali (i u popelnic) staré filmy, diapozitivy, z těch potom různě komponovali své představení. Znělo mnoho slov, často odborných. Přiznám, že věc se obtížně chápe, vlastně i vysvětluje. Představení je třeba vidět. Pak diváci hodnotí: „Tak to jsem ještě neviděl.“ Ano, ona divadelní „nekamennost“ není u nás tak zažitá. Je postavena převážně na grantech – tedy finanční podpoře státních, či jiných orgánů. Protože nastudovaná představení nemívají tolik repríz, aby byla finančně soběstačná. Nezávislá kultura? Robert se usmívá a říká: „Každý grant je kolaborace s etablissementem.“

O filmu Kuky se vrací, který rok točil s Janem Svěrákem, nechce příliš mluvit. Nebývá to před premiérou zvykem. Jasně je, že půjde o film na pomezí několika žánrů.

Na své umělecké dráze zvolil Robert Smolík cestu nekonvenční. Znamená putování z projektu do projektu, setkávání s novými a novými lidmi, někdy i za předpokladu nejistot a rizik. Ale tuze, tuze zajímavou.

... vím, o čem ten život je. Dnešní novináři o tom vědí prd. (Jiří Janček)

Paměť o třetím odboji

Po připomínce 1. války, vzpomínce na 21. srpen v Jičíně a setkání k výročí Jana Palacha pozvalo Občanské sdružení Paměť a svědomí Jičínáky k připomenutí událostí před šedesáti léty, kdy bylo pozatýkáno 21 lidí na Novopacku a 19 pak odsouzeno k tvrdým trestům.

Setkání pořádané Paměť jsou bez pathosu a oficialit, o to víc věcně. Vše z pohledu dění v Jičíně a okolí. Podstatné je i, že se nejedná jen o klasické přednášky ve stylu lektor – posluchač. Hlavní řečník bývá doplňován připravenými příspěvky, ale i hlasy od posluchačů. Konání tohoto OS je příkladem iniciativy zdola, důkazem významu občanské společnosti.

Setkání 26. 8. 2009, přesně na den 60 roků od zatýkání v Nové Pace, bylo v Porotním sále jičínského zámku. Příkladem třetího odboje byl proces Maděra a spol.

Veronika Kuříková, hlavní lektorka, představila tu svou knížku III. odboj na Novopacku a popsala průběh tehdejších událostí. Konkrétními vzpomínkami ji doplňovala paní Blanka Čílová. Členové její rodiny byli mezi odsouzenými. Vzpomínkami přispěl i Sergej Solovjev, který zažil utrpení komunistických vězení na vlastní kůži.

I když výčet obvinění „protistátní skupiny“ byl značný, hlavní činnost byla ve výrobě a distribuci letáků. Zajímavé jeví se tu i obvinění z krádeže prasete.

Paní Čílová, která je i předsedkyní konfederace politických vězňů, vyprávěla o tom, jak se jeden z packých donašečů přišel na sklonku života své oběti přiznat. Řekla: „Když by člověk nemohl odpustit, nemohl by žít.“

Sergej Solovjev zase vzpomínal, kolik vynikajících lidí mezi vězni poznal a jak mnohému se tam od nich naučil.

Cenné na večerech, které paměť pořádá, je, že vedle popisu událostí je dáno slovo i přímým účastníkům. A pozoruhodné to, že v nich není nenávist. Ale připomínat tato dějinná období je nutné.

Slyšte, slyšte,

je napsáno na ceduli Rekonstrukce ulice Sokolovská. Pak jsou tam jména a termín květen – červenec 2009. Taky tam je uvedeno, že to město dělá pro nás. Dole, docela skromně iniciály MP a upřesnění, že to znamená Martin Puš.

To není předvolební kampaň. Protože kdyby byla, voliči by věděli, že sliby se neplní. Stavba dokončena v půli srpna. Hluk a prašnost netrvala jen do konce července, ale déle, než slíbeno. Asi je to tím, že některé už položené obrubníky musely se znovu vytrhávat, vozovka urovnaná znovu rozkopávat, protože se zapomělo položit tam dlaždice. O ztíženému přístupu do domů nemluví.

	AG info software pro zemědělství Denisova 504 506 01 Jičín	Tel: 493 533 490, 493 524 745 Fax: 493 533 490 Email: aginfo@aginfo.cz www.aginfo.cz
--	---	--

literární PROCHOROVINY příloha

Kačenka

„Nevím, proč se kluci holkám pořád dívají na prsa,“ řekla Kačka. Moc jsme jí to nedokázali vysvětlit úměrně jejímu věku, tak jsme řekli, že se jí líbí. Kača neřekla nic. Pak jsme ji viděli, jak si sundala triko, šla k zrcadlu a začala se tam všelijak kroutit a natřásat.

Pohoda. Sedíme u ohně, stmívá se, já přikládám, Kača trochu hovoří, trochu zpívá svou podivnou píseň, kterou si složila z rozličných písní slyšených, něco si ale i přimyslela: „Jédeme do Řecka a slunce svítí. ... Tam na té pastvině. ... Ty zůstaly na hladině, na hladině...“ Babička obchází zahradu a loví slimáky. V téhle době vylezají nejvíc. Říkám, pohoda.

Pak přijde k ohni. Kača řekne: „Babi, u jahod jsem viděla velikého slimáka. (Nic neviděla, pořád tu sedí.) Babička pochopila a šla lovit neexistujícího slimáka. Kača povídá: „Chceme založit dívčí kapelu.“ Zakládám si na tom, že o rozšíření české hudební scény zatím vím jen já.

Sedí u stolu a snídá. Topinky s kečupem. K tomu červenou řepu se zelím. Takže na upatlané puse sešly se dvě červené. Kdyby nesměla tuhle kombinaci, prostě by nejedla nic. Rezignace rodičů i prarodičů. U oběda: „Když tu polévku nesníš, nepůjdeme na zmrzlinu.“ Nesnědla, na zmrzlinu šly. Co s takhle upatlanou zlobivkou? Mají se prarodiče kvůli ní z pedagogických důvodů rozvést?

Kousky z deníku

27 07 2009 Do ní!

Rozvážím noviny. Na křižovatce ve Vokšicích prudčeji poklopím – a málem mi přední kolo ujelo. Naštěstí vyrovnám. Jdu se podívat proč. Zrní. Vysypané zrní. Tedy už žně. Pravda, jsou už delší dobu. Ale kdybych si málem nerozbil nos, zdalipak bych si jejich existenci náležitě uvědomil. Při stoupání k Podhradí přišla vzpomínka. V komunistické éře brzy po válce vyfasovali agitátoři kbelík s vápnem, štětku a psali na volné zdi: „Chutě do žní!“ Ve večerních hodinách přicházeli po nich škůdci socialismu a písmeno „ž“ mazali. Jako klukovi, který ještě nic

nevěděl o třídním boji, mi to vadilo a přemejšlel jsem, kam jít, aby se tam to ž dopadlo. Neznal jsem význam té změně věty. Teď to vím. Ale už mi to není nic platné.

29 07 2009

Čtu si v novinách o korupci politiků. O všech těch špinavostech, co se všude děje. Raduju se z toho, že je to všude, jen v Jičíně ne. Protože tady máme jen charakterní politiky. A přemejšším, kde se to v těch lidech bere. Nebere, je to v nich, v nás. Jen politika je, jako každá člověčí vypjatá činnost, spouštěcím mechanismem, který ty naše špatné i dobré stránky umí zviditelnit. Akorát je to asymetrické. Že ty dobré moc nevidno. Nebo je politici nemají a proto jsou politiky?

30 07 2009 Promoce

Aula staroslavného Karolína. Nejdříve jde 26 pěkných holek. Mají parádní šaty, co jsou dole nerovně ustřižené. Za nimi mlčenlivě důstojným krokem v černých pláštích a baretech pedagogové. Poslední pan rektor v červeném. Nejkrásnější pláště ale mají školníci. Pedelové se jim asi říká. Límce mají z hermelínu, nesou insignie staroslavného učiliště. Slib byl v latinštině. I diplomy, které jsou srolované v tmavých rourách. Sedm z šestadvaceti tam má napsáno „s vyznamenáním“. Mezi nimi i naše B. Brečím. To dělá ta důstojnost.

Jen přízvěrně přemejšším, kolik z těch pěkných holek stane se opravdu učitelkami na 1. stupni základních škol, jak mají napsáno v latinštině na tom papíru, který je srolovan v té rouře. Ale mateřství samozřejmě omlouvá.

31 07 2009 Občané taky

Je ten náš Jičín tak malé město, že se téměř brzy téměř všichni vzájemně potkáváme. To přináší vědomí kontinuity, ale i určité konstanty.

Třeba dnes. Člověk s knírem na kole s malými koly. Na nosiči košík. V něm láhev piva. Patrně Svijany. Koncentrované léto. Pohoda na druhou. U pěkného hřiba Svijany otevře, přitukne si s ním. Na podobné hřiby má odběratele. Ti zaplatí, z výdělku nakoupí Svijany. Okruh se uzavře.

Byla to, vlastně ještě je, pěkná holka. Chodí po Jičíně, viděna byla i ve vlaku. Malou brašnu přes rameno, velkou, takovou kostkovanou obří tašku, na šňůře přes rameno druhé. V těch dvou má třeba veškeré své jmění. Tráví den putováním po městě, nebo jede vlakem. Tam neprší, může si sednout. To je den. Kde spí v noci, nepodařilo se doložit. Všude žijí lidé. Všelijak žijí lidé. Nikdy jsem ji neviděl zamračenou. Možná byl to pocit odevzdanosti.

02 08 2009 Pozoruju

na sobě podivnou věc – jsem rád, když nemusím mluvit s lidmi. Když třeba jen hodím noviny do schránky a jedu dál. Když řezu a rovnám dříví. Už jen přijít do obchodu a tam se na něco ptát, protože nevím, kde to najdu, je mi nepříjemné. A pak ještě doma, když se zjistí, že jsem koupil špatně... . Jít cosi zařizovat na úřad, tak to je úplné utrpení.

Ještě že můj počítač zatím neumí mluvit. U něj jsou ty příjemné chvílky, kdy mi nikdo neříká, co dělám špatně. Protože kdyby mluvit uměl ... , nu, chválabohu, že neumí.

03 08 2009 Zdarma

Ráno jsem si uvědomil, kolik informací dá se i u nás sehnat zdarma. A nejsou podřadné. Grand biblio (zdarma v knihovně) dělá pan doktor Císař docela dobře. Čte se tam o mnoha zajímavých lidech i věcech. V knihkupectví je spousta časopisů volně k odebrání. I třeba v Knižních novinkách je zajímavé čtení. Na dráze mají taky svůj časopis. Jmenuje se Grand Expres

Jenomže mi to často není moc platné. Přečtu, odložím. Pak se mi ale stane, že na nějakou informaci vzpomenu, hledám ten časopis – nenajdu. V balíku v komoře je předchozí, následné číslo, ale to pravé ne.

Ale častěji ani nevím, kde ona informace byla. Pak je hledání v balíku ještě poutavější. Stejně nenajdu.

Jak je dobré si ty myšlenky hned vystřihovat.

A nebo ne? Stejně ten papírek nakonec nenajdu.

Proto je nejlépe žádnými myšlenkami se nezabývat. Ani svými, ani cizími.

05 08 2009 Nas.....

Přijel jsem do obchodního řetězce Tesco koupit Euroobaly, protože v letáčku byly uvedeny mimořádně levné. Dávám do nich fotky. Ale v regále byly za cenu dvojnásobnou. Paní k tomu příslušná vysvětlila mi, že levné věci jsou jen ráno a lidi je brzy vykupí.

Tak jsem jel k ševci, šest kilometrů jízdy. Oprava, kterou slíbil, provedena nebyla. Pan švec mi to nevysvětlil nijak. Skvělá moje produktivita. Nadával jsem hlasitě, ale nikdo mne neslyšel. Auta cyklisty moc neposlouchají. Pak mne napadlo, že pojedou koupit meruňky, které mi žena přikázala, a oni už budou mít zavřeno. A já napíšu krásný fejeton, bude se jmenovat Do třetice.

Holka, se kterou jsem meruňky odpočítával (počet knedlíků na osobu x počet strávníků) byla pěkná.

Cestou domů z Čejkovic jsem si ještě stačil říct, že je vlastně skvělé, že nemusím být ani v kriminále, ani u zubaře. Že vlastně život docela ujde. Akorát, že zase lidstvo přišlo o můj literární skvost.

06 08 2009 Stavý

Někdy přicházejí na mne úžasné blažené stavy – přesně vím, co mám napsat. Dokonce i jak to mám napsat. A chci napsat. (Někdy ovšem přesně vím, co mám napsat, ale nechce se mi to napsat. O tom až někdy jindy). Ale nenapíšu. Pokud je to v noci, tak zaspím, zapomenu. Nastane-li to k ránu, nepřinutím se vstát. Přijde-li onen blažený stav jindy, právě musím snídat, mýt nádobí, luxusovat. Tedy nenapíšu. Ale když už ke klávesám sednu, stvořím – zdaleka to není ono. První, nejskvělejší nápad kamsi se vytratil, ta skvělá a skvěle sestavená slova jsou pryč. Zpytování je marné.

Zase je lidstvo ochuzeno. Příčina jmenuje se LENOST. Ano, co můžeš udělati dnes, to udělej hned. Protože někdo by si pak mohl myslet, že to neumíš. A na lenost se jenom vymlouváš.

20 08 2009 Výročí

Šestačtyřicet let od svatby slavíme ve nadmořské výšce 925 metrů pod Perninským vrchem. Je tu k nebi blíž. I když svatbě tenkrát žehnal starosta. Oslavujeme borůvkami a příjemem slunečních paprsků, teplých tak akorát.

Tážu se Há, zda se někdy chtěla rozvést. Její odpověď ponechám si pro sebe. Při návratu stoupáme z Nejdku na Tisou. Slunce praží do zátylku, kopec je prudký. Kupodivu moc nedostávám za to slunce vynadáno. Až se divím. Uspořádání je tu příhodné. Hospoda Kukačka je přímo u nádraží. Výhled skvělý. Kofolu mají točenou, takže půllitrovou. Nějak se ta atmosféra tu urovnala. Jako to v manželství má být.

23 08 2009 Prázdné noviny

Blběj pocit. Pokročilé datum, noviny prázdné. Vyjždím. V Lodžii ve dvoře cosi se montuje a odmontovává. Petr vypráví, jak chce ve výstavní síni dát slovo těm „profláknutým“, ale i úplným výtvarným začátečníkům. Jiřího Vavřinu z Hradce stfídá valdický Tomáš Homolka. Proto, že toho ještě moc nenamaloval, doplní volné místo v galerii kresby jeho sestry.

Stoupám na Zebín, potřebuju čedič. V Hádankářském království JMP by se měly hádat kameny, které charakterizují Jičínsko. Cestou si říkám, zdali mladý Tomáš se byl podívat na výstavě mistra Vavřiny. Možná. Vavřina na současnou výstavu ztěží. U lomu nacházím i čedic i pískovec a nápad najít odborníka, co sbírá kameny.

Našel. Pan Zeman slíbil dodat kameny s čísly, na papírek k číslům názvy kamenů. Povídáme o kamenech, libáňské škole Kolik zajímavostí člověk pozná kvůli pohádce.

Už volá Robert ze zahrady. Máme domluvený rozhovor. Dostávám polystyren pod zadek, povídáme si. Pedagog DAMU (katedra alternativního a loutkového divadla), ilustrátor, scénograf, loutkoherec Ještě ne tak dávno student jičínského gymnázia s druhým stupněm z chování. Inu, je ta novinařina zajímavé konání. Jo, ptám se Roberta, co ho z těch jeho mnoha činností uměleckých i lidských baví nejvíc: „No přece Martínek.“ To je jeho čerstvé dítě, ještě kočárkové a náručové.

Doma dostanu švestkové knedlíky a měl bych tohle všechno sepsat. Je přece neděle.

26 08 2009 Podtrosecká

Svitačka je nejkrásnější tábořiště v Českém ráji. Trosky jsou tak blízko, že je vidět, jak jsou ta Pana s Babou od sebe daleko. Na konci prázdnin tu skvělá parta. Skalní. Takoví ti, pro které je cesta na Svitačku srdeční záležitost. Cestovatel (vozí lidi na Kamčatku a Island a ten s nimi přeje pěšky, bágl 40 kilo). Dvě babči, každá s vnoučetem. Takové ty babči, co maj takové ty sešíváné kahoty, co nosejí jičínské lezci.

Na tábořišti nic nového, jede to tu konstantně řadu let. To potěší. Akorát, jak se nad táborem jde po takovém hřbítku na východní výhled, tak výhled se zmenšuje. Smrky rostou rychle a kvůli našemu podívání na kostel v Oujezdu je nikdo řezat nebude. Jednou ráno seděla na tom výhledu pěkná holka, ale to už je pár let. Tenkrát ještě viděla ze sedu.

Na Křenovském šenku jako dříve Svijany – chutnají. Servírka, štíhlá, ale tu jsem neokusil.

Večer u ohně, jak má být. Cestovatel vyprávěl o ruské duši. Dokonce i recitoval verše. Babčiči způsobně poslouchaly. To nebyvá. Usnuli jsme narovnaní vedle sebe, stavět stan bylo by zbytečné. Ještě nebylo šest a ta paní, která trochu chrápala, no dost chrápala, vystřelila ze spacáku: „Jde bouřka, na to já mám čuch.“ „Přikrej dřevo,“ řekla druhá. A se spacáky v náručí a dětmi utíkali jsme pod přístřešek. Bouřka a liják přišly za 52 vteřin. Paráda.

Ráno standardně dolů kolem Krčáku na Vidlák, Věžák a přes Podsemín na Nebák. Vše při starém, akorát cesty jsou upravenější. Tam v těch místech, co jsme za mlada spali a ráno vařili vejce, už není bláto. Růžička tenkrát povídá: „Musíme to osolit. Kolik?“ Já nevěděl, tak jsem řekl, že trochu, asi dvě lžice. Standa je tam dal. Příšerné. Ale protože jsme další vejce neměli, tak jsme se to pokusili sníst. Jó, to byly časy, tehdy nebyly ani péřové spacáky. A nerodilo se tolik ochranářů. Mohli jsme spát kdekoli. Nojo, vzpomínky.

I na Nebáku pořád stejně. Akorát postel v chatě teď 270. Ale s polopenzí. Ani pan Doležal se moc nezměnil. No, možná má břicho trochu větší. Ale není divu, při jeho hospodsko pivním povolání. A byli tam kantoři z Bydžova, připravovali se na školní rok. Řekl jsem jim: „Nenechte se od nich (žáků) vyhecovat. Stejně ti největší grázli budou jednou mít vyšší plat než vy.“

Paráda. Tahle cesta každoroční přesvědčí, že se život kolem nás v těch nejdůležitějších věcech zas tak moc nemění.

Tyto noviny vycházejí bez finanční spoluúčasti města Jičína. Žádost o grant byla Radou města zamítnuta.

Prochoroviny

kulturní (skoro) měsíčník
založeno roku 1998

Vydává B. Procházka, Sokolovská 367, Jičín
tel.: 493 523 492.

Evidenční číslo MK ČR E 13158

e-mail: prochor.jc@tiscali.cz

Noviny vznikly s laskavou pomocí

APEL, s. r. o., Jičín,

GENERALI POJIŠŤOVNA, a.s.,

Denisova 504, Jičín

tel. fax: 493 523 024